

SMARAGDOVÉ OBJETÍ

SHANNON
DRAKE

SMARAGDOVÉ OBJETÍ

SHANNON
DRAKE

2011

Copyright © 2010 by Shannon Drake
Translation © 2011 by Jana Vlčková
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu EMERALD EMBRACE,
vydaného nakladatelstvím Medallion Press, St. Charles 2010,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2011

ISBN 978-80-7303-622-5

ČÁST I.

Lady St. Jamesová

Kapitola 1

září 1865
hrad Creeghan
Skotská Vysočina

Hrad Creeghan spatřila Martise poprvé za chladné větrné noci, kdy řádila bouře. Jakmile kopyta koní a kola kočáru zaduněla na příjezdové cestě, napadlo ji, že noc je stejně nespoutaná jako vášně, které ji sem přivedly.

Hrad se tyčil na skalnatém vrchu jako příšera zrozená z drsné a rozervané země, kolem jeho věží se klikatily blesky. Po každém zahřmění se obloha opět rozzářila a na jejím přízračném pozadí vyvstala temná silueta hroživé kamenné pevnosti. Světla planoucí v úzkých oknech připomínala zlověstné oči, číhající na nepozorné kolemjdoucí. Padací most vytažený nad příkopem vypadal jako rozšklebená tlama, která se chystá slupnout nevinné. A sotva polevilo burácení bouře, přihlásil se o slovo řev příboje. Vlny se s děsivým lomozem tříštily o kamení pod hradem, jako by se vztekaly.

Martise sledovala mohutnou stavbu okénkem kočáru a mimoděk se zachvěla. Rytmický klapot koňských kopyt připomínal nervózní tlukot jejího srdce.

Neměla sem jezdit. Pořád má čas kočího zastavit. Nařídít mu, aby otočil kočár a odvezl ji zpátky. Stále může tuhle šarádu ukončit a... utéct.

Vůz sebou trhl a prudce odbočil. Martise nadskočila, až jí zacvakaly zuby, a hlavou se málem udeřila o strop kabiny. Bezděčně si promnula krk a semkla rty. Vzápětí zaječela, neboť kočár se prudce stočil, zakymácel a pak zůstal stát.

Pobledlá a vystrašená zaryla prsty do sedadla. Déšť bušil do střechy, vítr kvílel. Když se kočí pokusil otevřít dvířka, zůstala viset na jednom pantu. „Polámalo se kolo, madam.“

Sotva ta slova vyřkl, liják polevil. Zato vichr nabral na síle. Martise přikývla. Stále zatínala zuby. Hrad jí nyní připadal velmi daleko, zato tma jako by houstla a bouře se přibližovala. Kočí se chystal odejít. Martise nechtěla být sama.

„Počkejte!“ zvolala. Muž zaváhal. „Půjdu s vámi!“

„Ale madam, je mokro a...“

„Už tolik neprší,“ vyhrkla.

Kočí stěží potlačil podráždění. Její přítomnost mu bude spíše na obtíž, ale neodmítl ji. Krátce zaváhal, pak vysunul schůdky a pomohl jí vystoupit. Nasadila si na hlavu kapuci pláště, aby se chránila před deštěm a porvyv větru.

Znovu se zahleděla na siluetu hradu. V okně jedné z věží zahlédla stín. Zmocnil se jí pocit, že nepojízdný kočár někdo pozoruje. Nedokázala by říct proč, ale zdálo se jí, že z tajuplného stínu číší zlo a škodolibost. Ostatně jako z celé pevnosti.

Vycítila nebezpečí. Sama by nedovedla říct, co ji varovalo. Bušení deště přehlušilo všechny ostatní zvuky a nezahlédla žádný podezřelý pohyb. Raději se odvrátila a hned nato vypískla úlekem. Ani ne tři metry od ní stál muž. Zjevil se naprosto tiše, jako by ho sem přičarovala přízračná noc.

„Nebojte se,“ pravil klidně. Ačkoliv kolem nich řádily živly, bylo mu kupodivu rozumět.

„Já se nebojím,“ lhal statečně. Bála se, proto se její odpověď změnila v pouhý šepot, zato srdce jí bilo hlasitě. Muž jí totiž naháněl nefalšovaný strach.

Byl velmi vysoký a statný. Přes ramena si přehodil černou pláštěnku s kapucí, s jejímiž cípy si pohrával vítr. Pod ní měl černé jezdecké kalhoty, brokátovou košili a černou vestu.

I jeho vlasy se zdály temnější než noc, a jakmile je vítr pustil ze svých spárů, spadly mu do čela. Neusmíval se. Obličej, jakoby vytesanému z kamene, vévodila hranatá brada, dlouhý aristokratický nos, vysoko posazené široké lící kosti a tmavé oblouky obočí. Chmurně si ji měřil zelenýma očima, v nichž plály nebezpečné

ohníčky. Těžko určit jeho věk, zjevně však byl na vrcholu sil. Držel se zpříma, číselo z něho sebevědomí a moc mu to slušelo. Tvářil se vážně, leč z jeho plných rtů sálala smyslnost, jíž si nebylo možné nevšimnout.

Hleděli jeden na druhého a zdálo se, že jsou jediní dva lidé na celém světě. Měsíc nesvítil, halila jej bouřková oblaka. I hvězdy tonuly v oparu, a tak se jediné světlo linulo z oken tajuplného hradu a lucerny zavěšené na předku kočáru.

Martise netušila, co si počít, proto na cizince jen tupě zírala. Stál před ní rozkročený, v dlaních svíral jezdecký bičík. Poryv větru opět nadzvedl jeho plášť a dívčin zrak padl na mužova svalnatá stehna, štíhlé boky a široká ramena. Kdyby se rozhodl ublížit jí, je s ní amen. Toho nepřemůže.

Nepřišel mi uškodit! Ihned nepříjemnou myšlenku zapudila. Jenom hlupák by zavraždil bezbrannou ženu před zraky kočího.

I když... Přivedlo ji sem právě podezření, že zde došlo k násilné smrti.

„To mě těší,“ odpověděl, „neboť tohle místo nahání lidem strach. Sem se vypraví pouze ten, kdo má opravdovou kuráž. Nuže, madam, pokud se tedy nebojíte, já se s vámi rozloučím,“ prohlásil hlubokým zvučným hlasem a uctivě se uklonil. Snadno přehlušil kvílení větru a hučení moře. Dál si ji upřeně prohlížel a Martise se zamyslela nad tím, co asi vidí.

Štíhlou mladou ženu v plášti a modrých cestovních šatech, které jsou u krku a na rukávech ozdobené krajkou. Vítr jí shodil kapuci z hlavy a rozfoukal husté kadeře barvy vyleštěné mědi. Marně se je pokoušela zkrotit a schovat pod zpěčující se kápi. Muž se pobaveně zazubil a v Martise vzplál hněv. Z jejích očí modrých jako obloha za krásného letního dne náhle sršely blesky.

„Na shledanou, pane. Na téhle situaci není nic zábavného.“

Přikývl. Mimoděk zabloudil zrakem k rozervaným skalám, na nichž se vypínal hrad. Poté opět zaostřil na dívku. Přistoupil o krok blíž a ostře se otázel: „Jedete na hrad?“

„Ano.“

„A jste...?“

„Lady St. Jamesová.“

Jeho tmavé obočí vystřelilo překvapením vzhůru a Martise si uvědomila, že ji propaluje mnohem upřenějším pohledem. Vskutku, bezostyšně ji zkoumal od hlavy až k patě, jako by ji svým pohledem svlékal. Připravila se na tvrdou kritiku a v duchu se ujišťovala, že si tušené pochybnosti jenom namlouvá. „Vy že jste lady St. Jamesová?“

„Ano, jsem. A kdo jste vy, pane?“

Neodpověděl. Martise zaslechla údery kladiva, jak se kočí lopotil s rozbitým kolem.

„Neměla jste sem jezdit,“ vyčetl jí neznámý vášnivě. Číslo z něho takové sebevědomí a autorita, že úlekem málem nadskočila. Ten muž ji děsil. Jsi lady St. Jamesová, připomínala si v duchu, a nenecháš se nikým zastrašit.

„Je mi líto, ale jsem tady. Lord Creeghan mě očekává.“

Nachýlil hlavu stranou a provrtával ji soustředěným pohledem.

„Podívejte se na ten hrad, madam.“ Přistoupil ještě o kousek blíž. Ačkoliv byl cizí, dotkl se jejího ramene a natočil ji tak, aby byla nucena vzhlednout k věžím a střelnám. „Povězte mi, vidíte někoho, kdo by vám spěchal vstříc? Cítíte se tu vítaná?“ Náhle hovořil, jako když másla ukrajuje, avšak dívce po zádech přeběhl mráz. Z toho muže sálal žár i napětí. Pod slupkou uhlazeného gentlemana se skrýval nezkrotný, živočišný chlap. Mimoděk se zachvěla. Až příliš ostře si uvědomovala podmanivou vůni tabáku, kůže, jemné brandy a mýdla nebo kolínské, která se kolem něho vznášela. Vábil ji a zároveň odpuzoval. Přestože jí naháněl strach, současně ji fascinoval.

Odtáhla se od něho a obrátila se k němu čelem. Podívala se mu do očí. Byly hluboké, zelené, živé a jiskřil v nich smích, možná prochnutý emocí mnohem temnější.

„Vy jste o zdejšíh hradu nic neslyšela? Copak vám nikdo nevyprávěl, že v něm straší? Že zdejší pánové kdysi obětovali panny pohanským bohům a jejich nešťastné manželky se ze zoufalství vrhaly z cimbuří?“ Zavrtěl hlavou. „Má drahá lady St. Jamesová, myslím, že byste si měla rozmyslet, zda chcete vstoupit do jeho bran.“

Oči se mu třpytily a ústa se zkrivila v ďábelském pousmání. Martise před sebou měla satyra, jenž přistihl nevinnou oběť v úzké

soutěsce. Až na to, že místo satyra před ní stojí navýsost pohledný smrtelník z masa a kostí a ona se navzdory odhodlání chvěje jako osikový list.

„Strašidel se nebojím,“ prohlásila kurážně. A tebe také ne, slíbila si v duchu.

„V tom případě vám pomůžu dorazit do cíle o chvíli dřív.“

„Cože?“ Zamračila se. „Pane, můj kočár má polámané kolo a já se obávám...“

„A já se obávám, že znovu začne pršet a vy se utopíte dřív, než dostane místní hrad příležitost nabídnout vám některou ze svých záludností. Vezmu vás napřed a kočí vám posléze doručí zavazadla.“

„Ale pane, nevidím tu žádný...“

Vzduch prořízlo táhlé a pronikavé zahvízdání a z nedaleké houštiny vyběhl mohutný hnědák s velkýma jiskrnýma očima. Poslušně zůstal stát za svým pánem. Muž se k němu ani neotočil. Martise napadlo, že spolu tvoří velmi působivou dvojici, z níž číší tatáž nespoutaná energie.

Kdo je to? ptala se v duchu.

„Pane...“

„Pojďte, madam. Za chvíli začne znovu pršet.“

„Pane, uvědomte si, prosím, že nemůžu...“

„Prosím?“ přerušil ji hlasitě. Vypadalo to, jako by se s ním spojily všechny živly. Znovu se zvedl vítr, meluzína kvílela jako tlupa divoženek. Prudce se ochladilo a ve vzduchu opět zatančily dešťové kapky.

„Pane!“

„Zpravím kočího o mém záměru!“ křikl na ni.

Vzdaloval se dlouhými ráznými kroky. Kdyby zde nezůstal jeho kůň, domnívala by se, že si ho vyfantazírovala.

Divoce se zachvěla a přitáhla si pláštěnku blíž k tělu. Na její obličej zaútočil ledový déšť. Nesmí připustit, aby se k ní tenhle muž přiblížil. Na hradě Creeghan se dějí podivné věci a on může být jejich příčinou. Muž tak neobyčejný, silný, pohledný a svůdný. Musí se mu za každou cenu vyhýbat.

Obešel kočár, bičkem si poklepával o nohu. „Madam.“ Gestem ji zval do sedla svého koně.

„Pane, já nemůžu...“

Počasí jí opět ukázalo, na čí straně stojí. Oblohu křížovaly blesky a hrom burácel jako tisíc bubnů. Martise mimoděk vypískla strachy a ruka jí vylétla k ústům. Vtom do nedalekého stromu uhodil blesk. Listnáč vzápětí vzplál plamenem tak prudkým, že na prochladlé kůži ucítila jeho žár.

Muž ji k sobě pevně přivinul. „Jedeme, madam.“

Uchopil ji v pase a bez sebemenší námahy ji vysadil na mohutného hnědáka. „Lucian poběží s větrem o závod,“ slíbil a vyhoupl se za ni. Chopil se otěží. Pobídl koně a ten nasadil ostré tempo.

Za nimi navzdory lijáku strom plál jako pochodeň. Martise si odhrnula z obličeje větrem rozevláté vlasy a otočila se. V záři ohně spatřila stát nešťastného kočího. Pak zavřela oči, neboť na ni plnou silou zaútočil déšť. Sklonila hlavu a soustředila se na bujně zvíře pod sebou a tajuplného muže za svými zády.

Navzdory dešti netrpěla zimou, neboť se hřála v kolébce mužových paží. Kůň se pohyboval s hladkou elegancí a z jeho jezdce sálal příjemný žár.

Siluetu hrozivého hradu se přibližovala. Hnědák si odrflkl, širokými kopyty tepal vydlážděnou cestu. Martise svírala v prstech jeho hřívu, ačkoliv se nebála, že spadne. Muž za jejími zády koně s přehledem ovládal, přizpůsobil se jeho rytmu, a tak byla v bezpečí.

Zvíře jí neublíží.

Ale co jeho majitel?

Začala se chvět. Co o něm ví? Přišla sem pro odpovědi a možná k nim vede jediná cesta – přes nebezpečí. Anebo jí hradní pán na rovinu sdělí, co potřebuje vědět, a ona zase bude moci klidně spát.

A pokud ne... Sama se uvrhla do pekla.

Koňská kopyta zaduněla na trámech padacího mostu a vzápětí na jezdce dopadlo světlo luceren. Hnědák zpomalil a Martise si uvědomila, že muž ji v pořádku dopravil do hradu, jak slíbil, aniž ji zastrašoval. Nicméně sotva se ozval, byla v pokušení své stanovisko přehodnotit.

„Hrad Creeghan, madam, založil Robert Smělý, když jeho panství začali ohrožovat Vikingové. Unesl z tábora svých nepřátel krásnou pannu, která se stala jeho nevěstou a v průběhu let mu porodila

deset dětí. Pak vyskočila z tamhletoho okna. O představbu se postaral hříšník Caleb Creeghan poté, co se Její královská Výsost Marie Stuartovna provdala za hraběte z Bothwellu. Hájil svůj hrad do doby, než na trůn usedl mladý Jakub. Pak zavládl mír. Krev zde prolily stovky mužů. Sváry se opět rozhořely, když Angličané začali pronásledovat jakobity, a trvaly, dokud je to nepřestalo bavit. Vskutku zde protéklo mnoho krve.“

„Už jsem vám řekla, že se strašidel nebojím.“

„Ach, vidím, že jste moudrá mladá žena. Čeho se tedy bojíte, madam?“

„Živých, pane.“

Z koně by sesedla sama, ale muž mrštně seskočil a natáhl k ní paže. Uchopil ji v pase a postavil na zem.

„Dveře jsou tamhle. Vstup do tohoto světa je pouze na vlastní nebezpečí.“

„Hovoříte v hádankách, pane. Jako byste mě chtěl vystrašit.“

„To bych si nedovolil, madam!“ Naoko se zhrozil. Upřeně ho sledovala v mdlé záři luceren. Usoudila, že má před sebou velmi pohledného muže ušlechtilých rysů s jiskrným pohledem. Ačkoliv se usmíval, rozhodně nebyl v dobrém rozpoložení. Studoval ji stejně soustředěně jako ona jeho. Začala se chvět, neboť se jí zmocnil dojem, že pohlíží na samé dno její duše. Jako by znal všechna její tajemství a byl tím pádem pro ni mnohem nebezpečnější.

Letmo se dotkl její tváře. Chtěla před ním ucouvnout a hlasitě zaprotестovat, ale nezmohla se na slovo. „Jste velice krásná. A podle pověsti je tento hrad ke krásným ženám obzvlášť krutý. Musíte se mít na pozoru.“

„Vyhrožujete mi?“

„Pouze vám dávám poučení z historie, nic víc.“

„Copak se zde doopravdy dějí zlé věci?“

„Až příliš často se tady umírá,“ odpověděl. „Měla byste to vědět. Vaše sestra sem přijela coby nevinná nevěsta a krátce poté se připojila k zesnulým pochovaným v kryptě. Proto jste tady. Nebo ne?“ Stál nepříjemně blízko. Obestírala ji jeho fascinující mužná vůně kůže, dobré brandy a tabáku.

„Přijela jsem, protože...“

„Přijela jste strkat nos do věcí, do kterých vám nic není. Možná doufáte v mnohem víc. Mějte se na pozoru!“

„Záměrně mě strašíte!“

„Pokouším se udržet vás při životě.“

„Proč? Copak jsem tu v ohrožení?“

Neodpověděl. Probodával ji zadumanýma očima, v nichž se zračil hněv. Znenadání se k ní otočil zády.

„Pane!“

Mrštňně se vyhoupl na koně. Martise by zajímalo, kde se naučil tak dobře jezdit.

„Madam!“ Krátce jí zasalutoval. „Přeji vám příjemný večer, lady – ehm – St. Jamesová!“

„Počkejte! Kdo...?“

Hnědák se vzepjal na zadní, otočil se a pak klesl na všechny čtyři. Sotva se předními kopyty dotkl země, dal se do běhu. Přehnal se přes most a zmizel ve tmě. Martise za mužem a koněm dlouho zírala. Vtom se jí nad hlavou zaklikatil blesk a osvětlil nádvoří, avšak jezdec i jeho hřebec byli pryč. Kdyby nestála před vchodem do hradu, považovala by je za přelud.

Zachvěla se. Náhle si připadala nesmírně opuštěná. V každém z temných koutů se mohlo skrývat nebezpečí.

Ale když už je tady, tak tu také zůstane.

Sebrala veškerou svou kuráž a vydala se k lomenému oblouku, pod nímž se nalézaly dveře. Náhle zaslechla drkotání kočáru. Kočímu se očividně podařilo kolo opravit.

Přidržel si pláštěnku a seskočil z kozlíku. Cosi na ni volal, ale kvůli šumění deště mu nerozuměla. Dověkl ke dveřím její zavažadla.

„Kdo byl ten muž?“ zeptala se ho.

„Jaký muž?“ nechápal.

„Ten, který mě sem přivezl.“

„Žádného jsem neviděl. Myslel jsem, že jste šla pěšky. Pěkně jste mě vyděsila, madam.“

„Ale kdo byl ten člověk na mohutném hnědákovi?“

Starý kočí zavrtěl hlavou. „Nikoho jsem neviděl.“

„Musel vám říct... Nevadí!“ mávla netrpělivě rukou. Toho muže si nevymyslela a odmítala pochybovat o svém zdravém rozumu. Však ona už zjistí, co se na zdejšíh hradě děje. Neodjede, dokud se nedozví pravdu.

Zrovna se chystala použít masivní klepadlo visící z huby velkého mosazného draka, když vtom se dveře samy pootevřely.

Alespoň je zde teplo, pomyslela si, zatímco nakukovala dovnitř. Vstoupila do první z věží, o níž se domnívala, že tvoří nejstarší část hradu. Na holých kamenných zdech visely tapiserie jako v pradávných hodovních síních. Vpravo stál dlouhý stůl, u kterého by se pohodlně usadilo přinejmenším dvacet lidí. Na opačné straně spatřila velký krb, v němž hořel přátelský oheň a vydechoval životodárné teplo. Trůnila před ním dvě masivní křesla z doby královny Anny a mezi nimi stolek z třeshnového dřeva. Široké schodiště pokryté rudým běhounem vedlo do patra věže. Místnost osvětloval obrovský mosazný lustr, na němž plály tucty svíček. Další světlo poskytoval oheň v krbu. Jako by se některý z obyvatel tajemného hradu bál stínů...

„Je tu někdo?“ zvolala tiše Martise.

Navzdory světlu některé části místnosti tonuly ve stínech. Z šerého kouta za dveřmi vystoupil stařec v černobílé livreji, která vypadala jako z minulého století. Doplnovaly ji krátké kalhoty a punčochy. Neusmíval se. Tvářil se nepřístupně. Byl vysoký a doslova vychrtlý. Vyžilý obličej halily bílé vousy a knír. Tváře měl propadlé a tmavé oči neuvěřitelně pichlavé.

„Lady St. Jamesová?“ V hlase se mu objevil mírný úžas. Martise se v duchu obrnila a široce se zazubila. Kapala z ní voda a byla si jistá, že nikdy nevypadala ubozeji.

„A vy jste...“

„Hogarth, komorník Jeho lordstva. Vítejte na hradě Creeghanu. Kde máte zavazadla?“ Všiml si, že kufry stojí na prahu, a vtáhl je dovnitř. „Musíte být dočista promrzlá, madam. Zavolám Sama. Odnese vám věci do pokoje, abyste se mohla po dlouhé cestě osvěžit.“

„To zní báječně. Děkuji vám.“

Hogarth zatáhl za šňůru zvonku a vzápětí se objevil Sam.

Byl to mírně nahnbený obrovitý chlapík, který působil zvláštním dojmem. Vlasy měl ocelově šedé a oči podivuhodně světle modré. Usmál se a uctivě se uklonil. Martise přikývla a poněkud stísněně mu úsměv oplatila. Tenhle škaredý chlap jí trochu naháněl strach, ale jeho úsměv se zdál upřímný.

„Tohle je západní věž, madam,“ poučil ji Hogarth, zatímco ji odváděl ke schodišti. „V severní věži bydlí služebnictvo, ve východní členové rodiny a celá jižní věž náleží našemu pánovi. Myslím, že se vám bude vaše komnata líbit. Bydlela v ní i vaše sestra, lady Creeghanová.“

Martise si vzpomněla na Maryiny dopisy, nyní schované v její cestovní tašce, a rozpačitě se ošila. Měla Mary příliš bujnou fantazii? Anebo je pravda, že v noci se chodbami hradu plíží zlo a zaznívá tu zoufalý křik dávno zemřelých?

„Kdy uvidím lorda Creeghana?“ zeptala se Martise Hogartha.

„Až si odpočinete, madam.“

Na schodiště navazoval dlouhý ochoz s úzkými okny. Martise se zastavila a zadívala se do tmy. Zdejší hrad je vskutku nepřístupný. V září blesků spatřila rozervaná skaliska a moře vzdouvající se na východní straně. Není divu, že páni z Creeghanu vládli této oblasti po celá staletí a navzdory všem nástrahám odolávali nepřítelům.

„Pojďme, madam.“

Hogarth ji nutil ke spěchu. Dokráčeli k těžkým dvojítm dveřím s mosaznými klikami a klepadly. Komoří je úslužně otevřel.

Martise spatřila prostornou elegantní místnost. Ve vzdáleném pravém rohu stála postel se čtyřmi sloupky. Před planoucím krbem ležel perský koberec a na něm trůnila křesla v tudorovském stylu. Vlevo od krbu uviděla kulatý stůl z růžového dřeva se dvěma rozkošnými židlemi. Nedaleké prosklené dveře vedly na balkon.

„Náhdera,“ zaradovala se a přistoupila k těm dveřím zahaleným lehkým závěsem.

„Dovolte.“

Hogarth ji čile předběhl, otevřel je a Martise vyšla na balkon. Slyšela pod sebou burácení moře. Rozervaná skaliska stoupala až sem a tvořila stěny balkonu. Ale nemusela se jich bát, protože pod

nohama měla podlahu z benátských dlaždic a po celé délce balkonu se táhly úžasné lavičky z tepaného železa.

Vtom upoutal její pozornost jakýsi pohyb dole. Opět se jí zmocnil nepříjemný pocit, že ji někdo sleduje. Znovu si položila otázku, zda bylo moudré sem jezdit. Hrad Creeghan je nebezpečný.

A co jeho majitel?

Zvedla bojovně bradu, odhodlaná nedat se zastrašit. „Hogarthe, je tam dole někdo?“

Svižně kráčela podél zábradlí. „Ale madam, tudy přece nikdo nechodí.“

Rázně se zastavila a zahleděla se na sluhu. „Proč ne?“

„Co by tam dělal?“ vedl si muž svou.

„Někdo...“

Nestačila dopovědět.

„Lady St. Jamesová, smím se pro vás zastavit přibližně za půl druhé hodiny?“ navrhl Hogarth.

Povzdechla si. „Dobrá.“

Komorník přikývl a nechal ji stát na balkoně. Martise zírala do temnoty, která ji obklopovala všude, kam nedosáhlo světlo z pokoje. Někdo tu byl. A sledoval její příjezd.

Ale vyslýchat Hogartha nemá žádný smysl. Umyje se, převlékne a počká, až ji představí pánovi zdejšího hradu.

Vrátila se do místnosti a prohlížela si ji se založenýma rukama. Začala se chvět, ale namlouvala si, že je to zimou, a ne strachy.

Její zavazadla stála vyrovnaná u postele, taštičku postavila na prádelník se zrcadlem stojící proti posteli. Zahleděla se na svůj obraz a pak sáhla po kartáči, aby si upravila vlasy. Mám oči navrch hlavy, pomyslela si znechuceně. Nejsem tu dlouho a už mám vytřeštěný zrak a propadlé tváře.

Hloupost! Rozepnula háčky a vysvlékla se z promočených šatů. Oděná pouze v korzetu, spodničkách a spodních kalhotách pospíchala k ohni, aby se zahřála. Zavřela oči a opět se zamyslela nad dopisy, které jí poslala Mary.

„Je úžasný, Martise. Je to ten nejpřitažlivější muž, jakého jsem v životě poznala. Je vysoký a galantní, čiší z něho síla, a když zahromuje, hory se třesou. Občas je odměřený a arogantní. Ovšem za

všech okolností se chová vznešeně, vskutku pravý aristokrat. Velký pán. A miluje mě, Martise! Dovedeš si to představit? On mě miluje!“

A později...

„Je zdvořilý a zároveň mu nic není svaté. Má uhrančivé oči a jeho objetí nikdy neodolám. Sváděl mě při měsíčku. Nikdy jsem neprožila takové vzrušení.“

A ještě o něco později...

„Netuším, co ho trápí. Už to není ten muž, kterého jsem znala. Je zamlklý a čiší z něho napětí. Ustavičně nad něčím hloubá. Pořád je ve střehu. Svírá mě v náruči a naléhá, abych na sebe byla opatrná a nikomu nedůvěřovala...“

„Říká mi, že mu musím věřit.“

„Včera v noci jsem opět zaslechla křik. Byl to příšerný jekot, jako by samotné zdi hradu řvaly hrůzou a bolestí. Martise, tolik se bojím...“

V krbu hlasitě zapraskala větvička a dívka nadskočila úlekem. V měděných vlasech jí zajiskřily záblesky ohně.

Nevzdá se. Sverepě půjde za svým cílem. Zjistí, co se na zdejším hradě stalo, a klidně kvůli tomu bude lhát.

A...

Provinile polkla. Přijela sem kvůli Mary.

Ale také kvůli smaragdu.

Mary měla upřímně ráda, ale smaragd potřebuje.

Ale teď na něj nebude myslet. Musí se připravit na první noc strávenou ve zdejším tajuplném hradě.

A také na jeho pána.

„Někdo by měl přijít a vybalit mi věci,“ zamumlala hlasitě, aby si dodala kuráže. S námahou těžká zavazadla jedno po druhém zvedla a položila je na postel. Z prvního vyňala vyšíváné šaty ze zeleného mušelínu. Protřepala je a položila na lůžko. Přistoupila ke stojanu se džbánem a umyvadlem, opláchla si ruce i obličej, osušila se ručníkem a převlékla se. Zatoužila po dlouhé koupeli v horké vodě. Snad se to dá zařídit po setkání s lordem Creeghanem.

Sotva si dopnula poslední háček, ozvalo se nesmělé zaklepaní. Za dveřmi přešlapovala vykulená mladá dívka oděná v bílém če-

pečku a zástěře. Dychtivě se usmívala. „Já jsem Holly a mám vám sloužit.“

„Děkuji ti. Mohla bys mi pověsit šaty do skříně, prosím?“

„Ano, paní, ale nejdřív vás musím doprovodit k pánovi.“

„Dobrá.“

„Tudy, lady St. Jamesová.“

Martise za sebou zavřela. Holly ji odváděla zpátky přes ochoz ke schodům a po těch pak sestoupily do přízemí.

Tam na ně čekal muž. Stál s mírně rozkročenýma nohama před krbem zády k Martise, dokonale ušitý dlouhý kabát zdůrazňoval jeho široká ramena. Vzbuzoval přirozený respekt. Mnohým jistě stačil jediný pohled, aby pocítili blíže nevysvětlitelný strach.

Holly zaváhala. Martise mlčela. Oheň syčel a praskal.

„Děkuji ti, Holly,“ ozval se muž. „Nech nás o samotě.“

Vzápětí se otočil a Martise zalapala po dechu. Ohromeně zírala do planoucích očí neznámého, který ji v dešti odvezl na hrad na hřbetě svého hnědáka.

Neusmíval se, mlčel. Upřeně ji sledoval a číselo z něho podráždění a zvědavost. Jako by něco hledal.

„Vítejte..., lady St. Jamesová.“

„Skutečně, lorde Creeghane? Sám jste mi přece naznačil, že zde vítaná nejsem.“

„Napsala jste mi, že přijedete. Vítaná tu samozřejmě jste.“

„Pokoušel jste se mě odradit.“

„Obávám se, že jsem neuspěl.“

„Proč?“

„Sám nevím. Proč jste přesto tady?“

Martise si přehnaně povzddechla, čímž dala najevo netrpělivost. „Proč se mi pořád snažíte nahnat strach, pane?“

„Protože byste tu neměla být,“ odvětil prostě. Obešel mohutná křesla a přistoupil ke stolku, na němž byl připraven stříbrný podnos s křišťálovou karafou a několika skleničkami. „Brandy, lady St. Jamesová? Zaplaší večerní chlad a vlhko noci.“

„Ano, děkuji vám.“

Zatímco naléval dvě číšky, dál ji po očku sledoval. Pohyboval se sebejistě a elegantně, vskutku dokonalý hradní pán.

Přistoupil blíž a vtiskl jí jednu sklenku do dlaně. Opět stál velmi blízko. Sálalo z něho napětí a potlačovaná energie. Obklopovala ho mužná vůně. Držel Martise v šachu zelenýma očima. Málem od něho vyděšeně odskočila, neboť jí na mysli vytanula Maryina slova:

„Je to ten nejpříťažlivější muž, jakého jsem v životě poznala. Sváděl mě při měsíčku. Je zdvořilý a zároveň mu nic není svaté.“

Ano, je přesně takový, pomyslela si, a skrývá se v něm mnohem víc. Stál blízko, ale nedotýkal se jí. Bezostyšně na ni zíral a dívka se začala chvět. Připadalo jí, že pod jemnou slupkou dokonalého oblečení se skrývá drsné jádro.

Přitukl si s ní. „Vychutnejte si brandy, madam. Odvážuji se tvrdit, že za sebou máte náročnou noc.“

„Náročnou noc.“ Martise se slyšela opakovat jeho slova. Potřebovala si od něho udržet odstup, ale opatrně. Nechtěla, aby se domníval, že se ho bojí. Jí strach nenažene.

I když...

Ano, bojí se ho, ale ze zcela jiného důvodu, než si myslí. Co se odehrává v jeho srdci? Martise si byla jistá, že kromě Mary propadla nebezpečnému kouzlu zdejšího pána i mnohá jiná nevinná děvčata.

Jenže ona není žádné ztracené nevinátka, ale ostražitá mladá žena, která se vyzná, a přišla sem hledat pravdu a spravedlnost. Zapřísáhla se, že se nenechá ovlivnit ani ošálit.

Avšak navzdory skálopevnému předsevzetí na ni ten muž působil jako magnet. Uchopil ji za bradu, aby jí mohl pohlédnout do obličeje. Jeho prsty příjemně hřály. Neodtáhla se. Zatnula zuby a statečně čelila jeho pohledu. Viděla, že se chmurně usmívá. Když se od něho podrážděně odtáhla, ihned ji pustil.

„Sestře se moc nepodobáte, lady St. Jamesová.“

„Ne,“ přiznala na rovinu. „Jsme každá jiná.“

„Předpokládám, že byste ráda navštívila místo jejího posledního spočinutí.“

Copak v něm není kousek citu? Copak pro svou ženu netruchlí? Anebo ji sám dostal předčasně do hrobu?

Zaváhala. Venku stále skučel vítr a zuřila bouře. Netušila, kam ji hodlá zavést, a přestože se zavázala nebát se temnoty, stýskalo se jí po slunečním světle.

„Myslím, že to odložíme na ráno.“

„Jistěže, omluvte moji pošetilost,“ kál se překotně. Odstoupil od ní a posměšně se usmál. Věděla, že ji prokoukl. Vadilo jí, že před ním projevila slabost. „Kryptu navštívíme zítra, lady St. Jamesová. Nyní byste si zřejmě ráda odpočinula ve své komnatě.“

„Ano. Snad...“

„Večeři vám nechám přinést. Mám zavolat Holly, aby vás doprovodila nazpátek?“

„Není třeba. Cestu znám.“

Přikývl. „V tom případě vám přeji dobrou noc, lady St. Jamesová.“

„Nápodobně, lorde Creeghane.“

Chystala se odejít, ale zavolal na ni: „Máte za sebou náročný rok, madam. Nejprve váš manžel zahynul v té zatracené americké válce a pak zjistíte, že na věčnost odešla i vaše sestra. Jak zvláštní... Všiml jsem si, že jste v průběhu několika let strávených v divočině pochytila americký přízvuk.“

Zrovna stála u schodiště. Sevřela v prstech zábradlí.

„Získat tamější přízvuk je snadné.“ Otočila se a zvedla bradu. Vlasy podobné tekutému ohni jí v těžkých vlnách splývaly po zádech. „Smím na oplátku podotknout, že ani vy nemluvíte jako rodilý Skot?“

„Studoval jsem v Oxfordu a v Yale. Ale když mě popadne rozmarná nálada, hovořím, jak mi zobák narostl.“

„O tom nepochybuji,“ špitla Martise.

Zazubil se. „Odpusťte, madam, ale jak zní vaše křestní jméno? Margaret?“

Zaskřípala zuby, ale přívětivě odpověděla: „Martise, lorde Creeghane. Byť se o mně sestra zmiňovala jako o ‚Maggii‘, nejsem křtěná Margaret, nýbrž Martise. Dobrou noc.“

„Dobrou.“

Martise vyběhla po schodech vzhůru. Zastavila se až ve svém pokoji. Nejprve zajistila dveře vedoucí na chodbu i na balkon zástrčkou a potom s bušícím srdcem ulehla na postel.

On ji podezírá!

Kdepak!

V duchu si dodávala odvahy. Zaposlouchala se do burácení příboje a kvílení větru. Oheň hořící v krbu zaplašil dotěrný chlad. Bylo tu příjemné teplo.

Brzy se ozvalo zaklepání. Holly přinesla podnos s jídlem. Martise jí poděkovala a zase dveře zajistila závorou.

S údivem shledala, že má hlad jako vlk. K večeři dostala pečené jehněčí s mátovým želé. Chutnalo báječně. Usrkávala k němu víno.

Poté odnesla podnos za dveře a znovu za sebou pečlivě zavřela.

Převlékla se do noční košile a vklouzla do čistě povlečených lůžkovin zakrytých teplou vlněnou dekou. Říkala si, že se potřebuje vyspat. Avšak do uší se jí dál vtíralo naříkání meluzíny a oživovalo všechny strašidelné povídky, které o zdejším hradu vyslechla.

Vyčerpání nakonec vykonalo své. Zavřela oči a usnula.

Přišel za ní.

Přišel za ní uprostřed noci, kdy z ohně zůstala jen hrstka řeřavých uhlíků.

Postavil se k lůžku a upřeně si ji prohlížel. Podezřívavě mhouřil oči. Pak pokrčil rameny. Však on už to zjistí.

Jakoby proti své vůli se jí dotkl. Vábily ho rusé vlasy, jež ostře kontrastovaly s bělostí polštáře. Díval se na oblouky dívčinych hustých tmavých řas, spočívajících na oblých líčkách. Vzpomínal na blankytnou barvu jiskrných očí, v nichž se zračila odvahy a odhodlání.

A nepatrný náznak strachu.

„Hrome!“ zamumlal nahlas. Neměla sem jezdit. On toho má na bedrech spoustu a situace je opravdu vážná. Nyní aby se navrch zaobíral touhle dívkou. Kráskou s hřívou barvy ohně, průzračnýma očima a zvonivým hlasem.

Náhle ztuhl, neboť zatímco ji sledoval, Martise se převalila. Spatřil, jak její plná řadra napínají látku krajkové noční košile. Z pomačkané přikrývky vykukovaly štíhlé nožky.

Tlumeně zaklel a zahalil je. Vtom si uvědomil, jak je napjatý. Uvolnil se jen s nesmírným úsilím.

Je stvořená k touze.

Její oči svědčí o bouřlivém nitru a vášnivé povaze, stejně jako smyslné křivky těla a bujné zářivé kadeře.

Zatoužil po ní, přestože dávno zapomněl, jaké to je. Chtěl ji k sobě přivinout a držet ji v náruči, dokud by neutišil svůj neklid a neuhasil oheň, který v něm ustavičně doutná a hrozí požárem.

Neubránil se dalšímu zaklení. Zahalil dívku do přikrývky a znovu se zarazil.

Co je ta dívka vlastně zač?

Však už to zjistí. Byl si jistý, že ho přijela svádět a vlákat do pasti.

To jí nevyjde. Sama skončí v pasti a svedená.

Možná je to jediný způsob, jak ji zachránit.